

Bántani. Azt hittem rosszabb, Mint mikor bántanak. Ott, akkor vártalak. Igazán. Azt hittem,
Nem tudok
Ártani.

Tudtam.
S tudom már, ez sem jobb:
Ha rajtam csattan pofon.
Én nem vehetem zokon,
De fáj. Tán jobban,
Mint sekélyes
Múltam.

Féltem?
Talán igen, talán mégsem.
Talán ez sem tetszik Neked,
S unalmas poéta leszek.
Szemedben: A rímért
Nem jár
Érdem.

Kell?
Ha tetszett, tedd zsebre
Vagy tépd ketté, dobd félre,

S ha nem érted, mi végre

Írtam, megmondom:

Hidd csak

Ei:

Kincs

A világban ritkán adatik,

Az élet adja, majd önzőn elveszi.

A naiv ember meg persze, elhiszi,

Hogy övé. De már

Látom, igazság

Nincs.

Elvett

Egyet, elvesz többet, és

Egyre többet, míg mindenem oda,

S nem segít már semmilyen csoda.

Lassacskán elfogyok:

Neki mindenem

Kellett.

Nem bánom.

Vigyen hát mindent.

Vigyen a lábam, vigyen a képzelet

Még egy másik bolygóra is vihet,

Majd integetek

Az úrből, s

Kiáltom:

Volt egy nap, mikor életem Te tettetted szebbé!

Hol az ész s a lélek összefut, pont ott váltunk ketté.

2008.11.18.